

Його Блаженству Святославу ШЕВЧУКУ
Верховному Архієпископу Києво-Галицькому

«Велике бо вчинив мені Всемогутній, і святе його ім'я» (Лк 1, 49).

Цими словами Діва Марія, Мати Божа, оспівує ті предивні речі, які Господь вчинив в історії свого народу та у її власному житті.

І саме цей спів прославлення й вдячності підноситься з земель давньої Київської Русі, яка святкує 1025-річчя Хрещення. Нехай до всіх долине і моє сердечне привітання.

1. Як відомо, шлях поширення християнської проповіді на території Київської Русі взяв свій початок у IX столітті з ініціативи Патріарха Константинопольського, але передусім у X столітті, завдяки діяльності місіонерів, які походили з Візантії, зі слов'янських та Західних латинських територій, розпочалося проникнення Євангелія у цей Регіон аж до моменту Хрещення спершу, приблизно у 955 році, княгині Ольги, а згодом, у 988 році, князя Володимира, який прийняв християнську віру та сприяв наверненню до Христа свого народу. Контекст, в якому відбулася ця настільки фундаментальна для цілого регіону подія, – це контекст народження Держави Київська Русь: суспільства відкритого до впливів як Сходу, так і Заходу.

Вибір святого Володимира прийняти хрещення був особистим відповідальним рішенням, яке надихалося прикладом та вірою бабусі Ольги, рішенням, яке відіграло найсуттєвішу роль у консолідації Держави, у її розвитку та майбутньому спрямуванні, та яке полегшувало інтеграцію народів, що жили в межах її кордонів як того часу, так і наступних епох. Приймавши Хрещення, Київ став справжнім перехрестям різноманітних, гармонійно поєднаних культур.

Приклад мудрості й далекоглядності святого Володимира, який зумів зробити свій основоположний внесок у культурне та духовне зростання свого народу, стає також і для відповідальних у суспільному житті сьогодення потужним закликком робити завжди такі вибори, які беруть до уваги цілісний розвиток громадян, служіння спільному благу та пошану до духовного виміру, властивого

кожній особі, маючи тверде переконання, що благо народу та Нації складається також і насамперед з нематеріальних цінностей, серед яких є відкритість до надприродного.

Святий Володимиру вподобав велике багатство літургії та життя віри християнського Сходу та почерпнув з його богословських, духовних, церковних та мистецьких багатств, але він увів їх у контекст слов'янської мови та культури. «Таким чином, він здійснив ту особливу «слов'янську інкультурацію» Євангелія та християнства, яка поєдналася з великою справою святих Кирила та Methodія» (ІОАНН ПАВЛО II, Ап. послання *Euntes in mundum*, 3). Цей спадок поступово збагачувався «на основі місцевого культурного спадку, завдяки контактам з християнськими суміжними Країнами, та поступово адаптувався до потреб та ментальності народів, які жили у тому великому князівстві» (там само, 5).

2. Нехай пам'ять про велику подію Хрещення стане для Української Греко-Католицької Церкви новим поштовхом у євангелізації та пастирській діяльності. Слухання Слова Божого, служіння Святих Таїнств, особливо - Божественної Літургії, виховання вірних та Духовенства, розвиток діл милосердя – нехай будуть непохитними орієнтирами для Церкви, яка стає дедалі більш здатною відповідати на заклик Ісуса йти та робити учнями всі народи, виходити поза себе, щоб нести кожному чоловікові та кожній жінці Боже милосердя та любов.

Викликає глибоке вдоволення те, що також і Церква латинського обряду в Україні приєднується до святкування цієї радісної річниці: Єпископів та всіх її вірних запевняю про свою пам'ять та засилаю моє батьківське привітання. Від щирого серця бажаю, щоби свідчення братніх зв'язків та спільне зусилля в євангелізації дійсно сприяли поширенню Євангелія в сьогоднішньому світі та щоб кожний, зі своєю особливою ідентичністю, зміг зробити свій внесок у розбудову спільної батьківщини. Не можу тут не згадати також і про православних братів, які з особливою інтенсивністю відзначають цю річницю. Великий та багатий духовний спадок, народжений на схилах Дніпра, нехай буде і сьогодні живим джерелом віри та культури, цінним скарбом, який цілий Український народ покликаний поділяти.

3. Навернення Київської Русі відбулося в контексті нерозділеної Церкви, в якій продовжували розвиватися різні церковні традиції, але у сопричасті між собою.

Той факт, що можна посилатися на цей період видимої істотної єдності Церкви та мати в цьому власні корені, становить невід'ємну точку відліку для екуменічного діалогу в житті християнських спільнот, які сьогодні спираються на багатий духовний спадок святого Володимира.

Повернення до початків – в духовному сенсі – означає повернення до бачення Церкви нерозділеної, *єдиної, святої, соборної та апостольської*, діяти, тобто, так, щоб відбудувати цю глибоку єдність у різноманітності, яка характеризувала Церкву в часах Святого Володимира. Святкування 1025-річчя Хрещення Київської Русі доводить з іще більшою очевидністю, що шлях до повної єдності між усіма учнями Христа – це не розкіш, а глибока потреба, необхідна для більш послідовного та дієвого проголошення послання Христа, а також для справжнього свідчення тієї єдності, про яку просив Христос в Отця, наближаючись до найвищого акту своєї жертви любові.

4. Святкування тисячоліття Хрещення, яке задіяло українські католицькі спільноти як у діаспорі, так і на батьківщині – навіть якщо Греко-Католицька Церква перебувала в той період в Україні ще поза контекстом легальності – дали поштовх духовному відновленню Української нації. У 1988 році ми були напередодні епохальних змін, які вплинули, серед іншого, і на той широкий простір, позначений свого часу Хрещенням Святого Володимира, в якому після не одного десятиліття гноблення та переслідувань засяяло свідчення вірності християн різних спільнот Христові та Його Церкві, часто включно з мучеництвом. Демократизація політичного життя привела до більшої пошани національних устремлінь народів, а також до глибшої пошани релігійної свободи. Обраний шлях не був легким, але він започаткував неспинний процес, який відкрив нові перспективи. Закликаю вас дивитися з надією у майбутнє, будувати ваш завтрашній день з міцною надією, будучи впевненими у присутності та дієвості Бога, який ніколи нас не полишає, але веде, як Отець, сповнений любові та ніжності.

«Велике бо вчинив мені Всемогутній, і святе його ім'я» (Лк 1, 49).

Дорогі брати та сестри, відзначення 1025-річчя Хрещення Київської Русі нехай, отже, стане моментом благодаті для всієї української нації та для всіх народів, які святкують цю величну подію, зокрема і для братів православних. Але нехай це стане також і закликом до справжнього почуття особистої відповідальності з боку Установ та кожного зокрема, за прикладом святого Володимира, працювати задля спільного матеріального та духовного блага Нації; закликом до екуменічної відповідальності, щоб просити в Бога про дар єдності між усіма християнами та самим бути будівниками цієї єдності, не шкодуючи власних сил; закликом дивитися з довірою та надією в майбутнє, вказане Богом; закликом, зрештою, активізувати справу євангелізації та пастирської діяльності у її різних аспектах.

Церква Святої Софії, яка приводить на пам'ять ім'я Софії Константинопольської, є символом християнства Києва. «Нерушима» стіна, на якій вирізняється неперевершена мозаїка Пресвятої Богородиці «Заступниці» запевняє, що християнська віра – незнищенна завдяки могутності Всевишнього. Нехай Марія, яка дарувала нам Христа, Мудрість Отця в Святому Духові, допоможе нащадкам Хрещення святого Володимира крокувати під знаком цієї Божественної Премудрості, яка переверщує людський розум та повертає нас до її джерела – до Невимовного Бога-Трійці, через страх Господній, який є «початком усілякої мудрості».

Надсилаю Вашому Блаженству, українському єпископатові та цілому Святому Божому Народу в Україні моє Благословення.

З Ватикану, 29 липня 2013 року

Francisco